

Apostladagen

Predikan i Osby kyrka 12 juli 2009

”Sänd mig”

Luk 5:1-11

En gång när han stod vid Gennesaretsjön och folket trängde på för att höra Guds ord fick han se två båtar ligga vid stranden; fiskarna hade gått ur för att skölja näten. Han steg i den ena båten, som tillhörde Simon, och bad honom att ro ut ett litet stycke. Sedan satte han sig ner och undervisade folket från båten. När han hade slutat tala sade han till Simon: "Ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där." Simon svarade: "Mästare, vi har hållit på hela natten utan att få något. Men eftersom du säger det skall jag lägga ut näten." Och de gjorde så och drog ihop en väldig mängd fisk. Näten var nära att brista, och de vinkade åt sina kamrater i den andra båten att komma och hjälpa till. De kom, och man fick så mycket fisk i båda båtarna att de höll på att sjunka. Då kastade sig Simon Petrus ner vid Jesu knän och sade: "Lämna mig, herre, jag är en syndare." Ty han och de som var med honom greps av bävan när de såg all fisken de hade fångat - 10likaså Jakob och Johannes, Sebedaios söner, som hörde till samma fiskelag som Simon. Men Jesus sade till Simon: "Var inte rädd. Från denna stund skall du fånga människor." Då rodde de i land, lämnade allt och följde honom.

Den här dagen skulle Petrus aldrig glömma. Fiskaren skulle få en lektion i hur man fiskar av en snickare! Det var inte första gången som de hade träffats. Aposteln Johannes beskriver i sitt evangelium hur Petrus bror Andreas tar med honom till Jesus. Det var då som han fick tillnamnet Petrus, från början så hette han bara Simon.

Men där blir han inte kallad av Jesus, de blir bara presenterade för varandra och man får inte intrycket att något särskilt hände. Och av dagens evangelium att döma så förstår vi att Petrus fortsatte med sin verksamhet vid Galileiska sjön. Han fanns bara med i periferin i kretsen kring Jesus, men från denna dag så skulle det bli ändring på det.

Trots att det bara är i början av Jesu verksamhet så drar han redan till sig folk i mängd. Så många att han riskerar att knuffas ut i vattnet av alla som vill höra honom. För att kunna undervisa i lugn och ro så får han då idén att använda sig av Petrus båt som talarstol.

Efter att ha avslutat sin predikan så vill Jesus sen bekräfta sina ord genom ett synligt under. Och det blir något som Petrus personligen involveras i. "Ro ut på djupt vatten och lägg ut näten där."

Det som sker nu har många bottnar. Vi ser det yttre skeendet, men vi kan tolka in detta i vår tid.

Petrus första invändning: "Vi har hållit på hela natten utan att få något". Vi som bor i ett av världens mest sekulariserade länder kan säkert känna igen oss i Petrus ord. Nätet är Guds ord och när kyrkan kastar ut ordets nät så är det sällan som vi får någon fångst. Vi i Sverige ser oss gärna som upplysta inom många områden, men när det gäller tro och andlighet så ligger vi långt efter många andra länder. Därför är Petrus lite uppgivna: "Vi har hållit på hela natten" nära till hands även för oss.

Men för Gud finns ingen natt. Vi känner inte hans vägar eller tankar. Vi vet inte när han har för avsikt att fylla näten i Sverige. Hans tid är inte vår tid.

Och vi behöver kanske heller inte veta det. Det som ankommer på oss är att vara trogna vårt uppdrag och lämna resultatet till Gud. Här kan Petrus lära oss mycket. Han stannade nämligen inte vid uppgivenhet utan säger omedelbart: "men eftersom du säger det ska jag lägga ut näten."

Förmodligen så tror inte Petrus att han ska få någon fisk, det är fel tid på dygnet och fel ställe på sjön. Och han och hans arbetslag hade precis sköljt och vårdat näten, ska de nu slänga i dem igen och få göra om det arbetet?

Men enbart för att Jesus säger det så ror de ut igen. Tänk om han hade sagt: "Det är ingen idé, det är meningslöst, jag har ju försökt hela natten, dessutom på ställen där fisken är lättare att fånga." Ja, i så fall så hade han inte fått uppleva något under.

Den stora fångsten den dagen var en profetisk fångst. Snart skulle det upprepa sig i hans nya yrke som människofiskare. Jag tänker på hans predikan i Jerusalem efter Kristi himmelfärd då han fångade in tretusen nya medlemmar i Kyrkans nät.

Efter den här dagen hade han nämligen lärt sig något mycket viktigt. När de hade fiskat hela natten utan att få någon fångst, så hade han gjort det utan någon uppmaning från Jesus. Han litade på sin mänskliga kraft. Men när han blev uppmanad att ge sig ut och fiska på ett sätt som gick emot hans erfarenhet som yrkesfiskare så litade han på någon annans kraft.

"Eftersom du säger det" sa Petrus till Jesus. Eller som det ordagrant står: "på ditt ord ska jag göra det". Vid det här laget så anade Petrus att det var något med Jesus ord. Några dagar tidigare så hade han botat Petrus svärmor genom att tala till febern. Jesu ord var inte bara tomma ord. Det var ord som verkade det som det sa.

"En människa lever inte bara av börd utan av varje ord som utgår ur Guds mun" som Jesus själv sa vid ett annat tillfälle. Det här ordet som fick Petrus att ge sig ut och fiska igen, mitt på blanka förmiddagen var Guds ord, som han inte skulle klara sig utan, något som han skulle leva av under sin tid som apostel.

Ändå såg det ju nästan först ut som om kapitlet Petrus skulle ha slutat där, vid stranden vid Gennesaret. När de hade dragit upp fisken så kastade sig Petrus ner och ber: "Lämna mig, herre, jag är en syndare."

Steg för steg så förstod Petrus mer och mer om vem Jesus var. Han förstod att det var en helig människa han hade framför sig, sänd av Gud. Och i mötet med heligheten så såg Petrus sitt eget liv i ett annat ljus. Han såg saker där som han tidigare inte haft något problem med men som han nu skämdes för. Det är ju så med oss att det är när vi håller oss borta från Gud, så tycker vi väl inte se något särskilt i våra liv som vi behöver ändra på. Man är väl ganska hygglig. Men när man närmar sig Gud så kommer ljuset från honom att visa upp saker som vi tidigare blundat för.

Därför denna reaktion från Petrus: "Lämna mig, herre, jag är en syndare". Ändå så sker precis motsatt sak. Jesus kallar honom till att bli hans lärjunge och apostel: "Från denna stund ska du fånga människor".

Det är först nu som kallelsen kommer. Som jag sa tidigare så var Jesus och Petrus inte okända för varandra. Andreas, brodern, hade introducerat dem för varandra. Jesus hade varit hemma hos honom och botat hans svärmor. Och vi kan nog förutsätta att de hade sprungit på varandra fler gånger. De var bekanta. Men det är först nu när Petrus ber honom uttryckligen att lämna honom, det är först nu som Jesus ber honom komma till honom.

Kan det vara så att när man inser hur ovärdig man är i Jesus sällskap, det är då som man är som mest kvalificerad för det. Det går inte att göra sig själv till lärjunge. Jesus annonserar inte ut ett antal lediga tjänster som vem som helst skulle kunna söka. Nej, initiativet kommer hela tiden från Jesus själv. Och han väntar tills rätt tid är inne. För Petrus var det först nu som han var mogen.

Hur var då antagningsprovet? Vilka meriter krävdes? Ja, vilka meriter hade Petrus? Var det inte detta att han insåg att han faktiskt inte hade några meriter. Han hade inget eget, utan litade på Jesus ord. Lektionen som han hade fått av snickaren i konsten att fiska på djupt vatten skulle han bära med sig resten av livet.

Och det får också bli en lektion för oss. När vi kastar ut våra nät så är det på Guds ord vi ska göra detta, inte för att vi själva tycker så. Och ibland kanske det innebär att vi ska vänta in rätt tid och inte ha för bråttom. Men gör vi som Petrus och verkligen följer Jesus uppmaning så får vi också vara med om att föra i land nya fiskar i Kyrkans nät. Fångsten som bärgas för himmelens strand.